

INSTRUCCIONS PER TORNAR A CASA

Una obra per a dos actors i una actriu

L'ALTRE

JOAN CASSANYES ROIG

ELL

ELLA

L'ALTRE

L'ALTRE: En la tragèdia el destí es desboca, feroçment, cap al final, cap al patiment. Per molt que lluitis, per molt que intentis canviar les circumstàncies o explicar els motius o fer alguna cosa al respecte, el sofriment, el final, sempre arriba. Sempre acaba passant el que havia de passar. No pots escapar del que està escrit.

Aquesta obra no és diferent a la vida. És cert, que, potser, no contem ben bé el que va passar, però si com ens vam sentir.

Que, per un instant, tots els temps del món siguin aquest present. Que tot torni a néixer per primera vegada, una vegada més. Que comenci, d'alguna manera, el teatre. Aquest teatre.

Se sent un crit.

Se sent un crit. És ELLA. Text des d'aquí.

ELLA: *tocant-se la panxa.*

He notat quan el teu cor ha deixat de bategar. Diuen que és impossible, però jo ho he sentit. Record el moment precís. Anava pel carrer, venia de retrobar-me amb un vell amic. He fet un te, res estrany, res imprudent, i, de sobte, tot ha estat silenci.

L'ALTRE: Això és ELLA. Una artista! Jo l'admir molt. Li agrada molt l'escultura, tot i que mai no ha fet res. Li agrada sentir com aquelles peces de marbre es mouen. Veure els detalls dels músculs, de les venes, les arrugues, tot això en una pedra rígida. També li agrada llegir. Té una caseta amb terreny i va molt bé per llegir quan fa bon temps. Té una cussa, blanca, preciosa, però histèrica. Jo l'estim molt. Ara ja no és la meva parella. Però ho vam ser. Va ser molt especial. Sempre direm que vam ser els amors de la nostra vida. Però no és cert. L'amor de la seva vida es troba mort dins la seva panxa. Acaba de tenir un avortament.

ELL: Creu que la culpa de l'avortament és del te verd que ha pres amb el seu amic.

L'ALTRE: Però no és culpa del te. No és culpa de res. Simplement ha passat. Però que difícil és acceptar que les coses passen i ja.

ELLA: És el te. Te dic que és el te. Estava massa calent, o potser tenia alguna herba estranya. Ruda. Potser tenia ruda. Diuen que la ruda és abortiva. Potser.. No ho sé. Però una vida no desapareix així com així.

ELL: Vine, tot anirà bé. Si no us sap greu, deixarem aquest tema un poc a part. Ho estam passant malament. I és un cop molt dur per a nosaltres.

ELLA: És horrible. No hi ha vida al meu ventre, ja no hi ha res dins meu. Tot és mort.

L'ALTRE: Aquí comença la tragèdia. L'accident desencadenant, i el final de tot, també.

ELL: Vine.

L'ALTRE: Fa un any que ELLA em va deixar. Va ser una separació molt dolorosa. Al principi de veure'ns, tot anava molt bé, estàvem molt enamorats i teníem el món als nostres peus. Però tot es va rompre un dia. I uns mesos després va reaparèixer ELL. I ELLA em va deixar. Però mai no va partir del tot. Ens hem anat trobant, potser massa vegades. Mai no hem desaparegut. Així i tot, podem dir que ens odiam, que és una altra manera d'estar enamorats.

ELL: Jo som ELL. I ningú no em presenta, pel que veig. Jo som la parella actual d'ELLA. L'ALTRE és el seu ex. M'odia. Creu que la seva relació que tant estimava va acabar per culpa meva.

L'ALTRE: Tu ja estaves per allà. Jo ja li vaig dir que ens duries problemes.

ELL: Jo em vaig mantenir al marge.

L'ALTRE: Sí? Com? Parlant de com de molt t'agradava i quina llàstima què tengués parella sent tan jove?

ELL: Va ser la seva decisió.

L'ALTRE: I vau tenir sexe dos dies després. No vas ni respectar el dol.

ELLA: Voleu callar?

L'ALTRE: No sé com m'has substituït tan fàcilment. I més per aquest....

ELL: Com deia, jo som ELL. L'actual parella d'ELLA. Faig feina de professor d'educació física. M'agrada molt l'esport i faig exercici diàriament. També m'agrada la fotografia i la natura. Per això, m'agrada enviar fotos al canal del temps. És una bona afició que combina les altres dues. M'agrada inventar-me noms com si diferents persones enviassin les fotos:

Alfred Hubbert

Isabella Melange

José Luis Camarón

Tomeu Pitu

Maria Tomassa

Alejandra Mandraká

Només una vegada vaig enviar-la amb el meu nom.

Jo també acab de perdre el meu fill. Però encara no ho sé. Quan ho sàpiga, ploraré molt. Moltíssim.

I sentiré com tot s'enfonsa. Però, realment, jo no estava segur de voler tenir-lo. Ho feia per ELLA.

Ella volia i jo volia fer-la feliç. Perquè vull que sigui feliç.

ELLA: Com que no n'estaves segur?

ELL: Ja saps que a mi em costa prendre decisions, i això és molt important. El que sabia segur era que volia estar amb tu, i si això implicava un fill...

ELLA: Com que "implicava"?

ELL: Vull dir que... Sí que el volia. El vull. Però tenc por de no estar preparat. Ha estat tot tan ràpid. Fa res que...

ELLA: És com hem sentit les coses, no? Ha anat fluid.

L'ALTRE: El que ha fluid ha estat una altra cosa.

ELLA: No és moment per a les teves bromes de merda. Què vols dir què "fa res"?

L'ALTRE: Tot va ser molt ràpid. ELLA li va dir, poc temps després de començar a freqüentar, que sentia coses per ELL. Però ELL no li va dir res. Després, ELLA li va dir que l'estimava. I ELL tampoc no va dir res. Més endavant, ELLA li va dir que no aturava de pensar en ELL. I ELL tampoc no li va saber dir res. Un dia ELLA li va dir:

ELLA: O em dius alguna cosa o millor que ho deixem fer.

ELL: I jo li vaig dir que l'estimava.

L'ALTRE: L'amor és una malaltia de transmissió sexual.

ELLA: I ara acabam de perdre un fill.

ELL: Acabam de perdre un fill.

L'ALTRE: Acabam de perdre un fill.

ELLA: Ell és L'ALTRE. És la meva parella. Li agrada molt el teatre i li agrada molt escriure. No ho fa gaire, però, quan ho fa, m'agrada llegir-ho. Ell sempre diu que escriu sobre mi, què és el que més li agrada del món. I que la bellesa s'ha de compartir. A mi em fa vergonya, no me'l crec. Però

m'agrada que m'ho digui. També cuina molt bé i sempre em fa regals. Estam passejant aprofitant el primer sol de primavera. L'estim molt. És l'amor de la meva vida. N'estic segura. Ho veig tan clar que tendrem fills i serem feliços.

L'ALTRE: Ella sempre diu això. Però també diu que això serà el futur, què té clar el futur. Però que ara potser li aniria bé un poc d'espai per conèixer-se, estar sola i volar. Que som massa joves. Ara aquests pensaments els té un poc apagats. Estam bé. Però sempre estan allà. En un parell de mesos es retrobarà amb ELL. Al principi només serà una atracció física. Però anirà a més.

ELLA: No anirà a més. A mi no m'interessa. És guapo, sí. Però què va! A part, tenc una amiga que està enamorada d'ell. Mai no li faria això. Que no, que no.

ELL: Què dius? Qui?

ELLA: AQUELLA.

ELL: Li agrad?

ELLA: Sí, molt. No veus que es posa guapa cada vegada que t'ha de veure?

ELL: Ostres, què fort! A mi no...

ELLA: Ja... Ja...

L'ALTRE: I aquí van començar a connectar i ser més i més amics. I nosaltres a estar més i més enfora.

No vols anar a prendre res? Només ens veiem per fer feina i dormir.

Per favor, una altra vegada, no.

ELLA: Vull anar amb els amics. Estic tot el dia amb tu fent feina. Ara que tenc un poc de temps,

voldria aprofitar per veure'ls.

L'ALTRE: Ho entec... Però m'agradaria tenir un poc de temps per a tu i jo més enllà de la feina i poder trobar-nos.

ELLA: Ja estam trobats. Passam tot el temps junts.

L'ALTRE: D'acord. Passa-ho bé, idò. T'estim.

ELL: Ella no va contestar.

ELLA: No sé per què no vaig contestar. Jo l'estimava. L'estim. Però hi havia alguna cosa a dins meu que no em deixava...

L'ALTRE: La por. És la por.

ELL: Era que sabies que no volies estar amb ell. Estimar i desitjar són coses diferents.

L'ALTRE: Em desitjava.

ELL: No tant com a mi.

ELLA: Voleu callar? Jo t'estim i sempre t'estimaré. Però, simplement vam, acabar.

L'ALTRE: No he deixat de pensar en tu ni un maleït dia.

ELLA: Em sap greu, és tard. Ara tenc parella.

ELL: Vam veure'ns tot d'una que ho van deixar. Jo anava molt alerta. No volia fer-li mal ni aprofitar-me

de res. Però va passar.

ELLA: Dins un cotxe ens vam besar. I, a poc a poc, em va anar llevant la roba.

L'ALTRE: Mentrestant, jo estava a una habitació amb ganes de morir-me. I pensava que ella estaria igual. Dos dies va tardar a oblidar-me.

ELLA: No et vaig oblidar. Mai no ho he fet.

L'ALTRE: Vas tardar dos dies... Per mi va ser impossible fins a mesos després.

ELLA: Cadascú gestiona el dol com pot. Jo ja duia molta estona fora de tot això. Però no sabia si ho estava fent bé. I no em vaig atrevir a fer-ho fins a aquell dia.

L'ALTRE: 30 d'agost.

ELL: De fet, va ser ella qui em va besar. I, a poc a poc, vam anar quedant. I cada vegada més. I més. I ja no em vaig voler veure amb ningú més. I ella tampoc. I un dia, set mesos després...

ELLA: Després d'una discussió. A ELL li costa molt obrir-se i parlar de les coses. I joestic en fase de trobar-me i vull ser molt sincera amb el que sent i faig.

L'ALTRE: Un poc tard per començar a ser sincera.

ELLA: No tornis a treure el tema.

L'ALTRE: Està bé treure el tema. Té un sentit dramàtic: la caiguda de l'heroi. Després d'això tot va anar cap a baix. Està bé explicar-ho.

ELL: Ah, i tu ets l'heroi, no?

L'ALTRE: Sí. I tu l'antagonista.

ELLA: Mem! No hi ha bons ni dolents aquí! Ja ha passat estona suficient perquè ho comencis a entendre.

I aquesta escena d'ara no m'agrada. No ho vaig fer bé, ho reconec, però no fa falta recrear-nos en això i victimitzar-te

L'ALTRE: No me victimitz. Però és necessari per explicar la història.

ELLA: Res del que hi ha en aquesta obra és necessari.

L'ALTRE: El teatre mai és necessari, aquí hi ha la seva força. Continuem, venga.

ELLA: De veres creus que el millor que pots fer és contar la nostra historia a tothom i fer que jo quedi com la dolenta? És el que necessites? No creus que és millor avançar i fer la teva vida?

L'ALTRE: No ets la dolenta, no dic això. No és això. Sempre acaba allà mateix. La tragèdia. No ho entens, però sempre acaba igual.

ELLA: Idò fes que sigui diferent. Surt d'aquí.

L'ALTRE: No puc, no ho entens. Ho faig per a tu.

ELLA: Per a mi? Mira, si vols fer alguna cosa per a mi, surt d'aquí i sigues feliç.

L'ALTRE: La història. Fem l'escena. Per favor.

ELLA: Com vulguis...

ELL: Aquella nit, L'ALTRE va despertar-se de cop. Havia somiat unes mans que l'agafaven pel coll.

ELLA: Havíem discutit. Jo estava confosa.

L'ALTRE: Li vaig dir:
Confii plenament en tu.

ELLA: T'estim.

ELL: ELLA hi va anar.

L'ALTRE: Al matí següent em va dir que només havia estat un bes.

ELLA: Només va ser un bes. Per acomiadar-nos. Ja no ens tornarem a veure.

L'ALTRE: Dos dies després vaig saber tota la veritat.

ELLA: Som horrible. Meresc que em deixis. Perdona, perdona. No sabia el que feia. Quan ho vaig veure, em vaig vestir i vaig partir.

ELL: Es van perdonar, es van estimar i van continuar. Pareixia que tot anava a millor. Però hi havia una esquerda per on anava degotant l'amor.

L'ALTRE: L'amor mai no va degotar. L'amor sempre hi ha estat. I no ha partit mai. La desconfiança va ser el que va entrar per aquella esquerda.

El pitjor va ser no poder confiar en ella. Just m'havia dit allò aquella mateixa nit. Una hora abans que passàs. La persona que més estimava.

I així, a poc a poc, van anar perdent sentit les paraules. I aquelles que abans ho significaven tot, ara ja no eren més que símbols estèrils.

ELLA: No et posis tan poètic, que jo també ho vaig passar molt malament. No podia suportar el mal que t'estava fent i, per això, vaig decidir anar-me'n.

L'ALTRE: Ella va partir per deixar el dolor. Però el dolor va continuar allà on anàssim. I el dolor estava en cada carrer per on havíem passejat.

ELLA: En cada cosa que em deien que ell feia.

L'ALTRE: En cada promesa no complerta.

ELLA: En cada missatge retrobat.

ELL: En cada intent d'apropar-me.

ELLA: En cada intent d'apropar-me.

L'ALTRE: No et vas apropar. I, si ho feies, parties tot d'una que jo et feia cas.

ELLA: T'acostaves massa. Tenia por.

L'ALTRE: I com volies apropar-te?

ELLA: No ho sé. Estic confosa. Feim un cafè i ho parlam.

ELL: I van fer un cafè. I després, un altre. Hi havia alguna cosa que encara els ajuntava. Ella no m'ho deia, però jo ho sabia.

ELLA: Jo t'estim. Però ja és tard. És tard per arreglar les coses. Tenc parella.

L'ALTRE: Què puc dir-te?

ELLA: Res... I potser sí que ets el meu gran amor. I sí, sent que ens tornarem a trobar, però no sé quan ni com. I ara estic amb ELL. Som feliç amb ELL.

L'ALTRE: I aquest potser va ser el nostre error tràgic. L'hamartia que deien els grecs.
Vine.

ELLA: No m'ho posis més difícil.

L'ALTRE: Però va ser molt fàcil. Era com si no ens haguéssim oblidat tot aquest temps. Els nostres cossos, que són els que més s'havien trobat, encaixaven a la perfecció. Era com un vals, com un puzzle, com si s'haguessin fabricat l'un per l'altre. I ens vam besar. I vam plorar. Vam riure. I res havia canviat. Només aquell pes de la tristesa de no ser i de no poder ser.

Torna.

ELLA: No puc. No puc fer això.

ELL: I va anar-se'n. L'ALTRE va quedar destrossat i va desaparèixer. ELLA també estava estranya.
Què et passa?

ELLA: Res, un mal dia. Em trob rara.

ELL: No deu ser res. Venga, vine.

ELLA: Saps el que parlàvem l'altre dia?

ELL: El què?

ELLA: D'apostar per nosaltres. Jo crec que vull apostar. I ara que feim feina i...

ELL: Què vols dir?

ELLA: M'agradaria tenir un fill. Sent que és el moment. Estic embarassada.

L'ALTRE: Boom.

ELL: Què?

L'ALTRE: ELL no va saber què dir, com sempre. Però van parlar molt. Es van espantar, es van ajuntar i es van besar. Va ser una nit molt bella.

ELL: Ens estimam molt.

ELLA: Estam molt bé.

L'ALTRE: No durarà molt.

ELL: Però L'ALTRE va tornar.

ELLA: Vaig a prendre alguna cosa amb un amic. Ens veiem després, d'acord?

L'ALTRE: I aquí es comença a entreveure la tragèdia final. S'apropa el destí imparabile.

A qui no li agradaria repetir sempre les coses fins que surtin bé?

ELLA: Però sempre passa el que ha de passar.

L'ALTRE: Vam quedar al cafè de sempre. Feia mesos que no hi anàvem.

ELLA: T'he de dir una cosa.

L'ALTRE: Pensava que ja no em volies veure. Jo un vi blanc, per favor.

ELLA: És clar que vull veure't. Jo un te verd.

L'ALTRE: Què és el que m'has de dir?

ELLA: Estic embarassada.

ELL: L'ALTRE es va quedar callat. Va notar alguna cosa al pit i a l'estómac. Ell esperava una declaració d'amor.

L'ALTRE: Encara ara l'esper.

ELL: I va sentir aquelles paraules com si algú acabés de tallar l'única corda que el fermava a ELLA. L'únic pont.

L'ALTRE: Enhorabona. Supòs...

He de partir.

ELL: A ELLA no li sortien les paraules i va començar a plorar. L'ALTRE es va aixecar i es va posar l'abric.

ELLA: Espera!

L'ALTRE: No. No puc suportar això ara. De veres, estic content per tu, però jo no...

Encara estic enamorat de tu. De fet...

ELL: L'ALTRE es va treure uns papers de l'abric. INSTRUCCIONS PER TORNAR A CASA. Una obra per a dos actors i una actriu.

L'ALTRE: T'he escrit aquesta obra perquè no he pogut deixar de pensar en tu. Pensava que et faria gràcia i...

ELLA: I què?

L'ALTRE: Que podríem arreglar les coses. Que podríem canviar el final. Però veig que ja no...

ELLA: No te'n vagis. No em facis això. Odii que sempre te'n vagis.

L'ALTRE: No me'n vaig, només m'apart. Un temps.

ELLA: Idiota! No siguis egoista.

L'ALTRE: Egoista?

ELLA: I, aquí, ELLA va sentir com va deixar de bategar.

L'ALTRE: I sempre és la primera vegada. I sempre acaba com sempre.

ELLA: El fill és teu.

Se sent el mateix crit que al principi. L'ALTRE es queda immòbil.

Final.